

[Otto March.]

måttet sælge deres hus og flytte ind i støttede lejligheder for at klare problemerne. Det bliver bestemt ikke billigere for samfundet, at der nu foruden arbejdsløshedsunderstøttelse også skal betales bolig sikring til dem.

Jeg mener også, når vi er inde på disse problemer, at vi da skal have med i billedet, at genansættelse af funktionærer sker i et betydelig langsommere tempo end hos andre lønmodtagere. Der er erfaring for, at der ofte går et halvt år, før en funktionær ansættes, efter at andre er gået i arbejde igen.

Der er også et andet problem, jeg synes vi skal understrege, når vi har denne stærke funktionærarbejdsløshed. Det er, at det går ud over særlig mange ældre funktionærer, og vi ved jo, at det er meget, meget vanskeligt for ældre funktionærer at komme i en arbejdssituation igen.

På denne alvorlige baggrund for tusinder af funktionærfamilier må jeg indtrængende henstille til regeringen at se noget mindre strengt på det ansættelsesstop, man har. Løfter man ansættelseslåget lidt, så vil der være mange gode beskæftigelsesmuligheder inden for den offentlige sektor, og det må da være bedre for alle parter, at pengene bruges til en nyttig arbejdsindsats i stedet for at blive udbetalt i understøttelse.

Må jeg nævne — og det er vel her særlig finansministeren, der bør lytte, men jeg ved ikke, hvor han er i øjeblikket — at vi overalt i den offentlige sektor står over for en arbejdstidsnedsættelse den 1. december. Hvis man ikke hæver ansættelsesloftet eller i alt fald løfter det lidt, så står vi i en situation, hvor personalet må klare arbejdsopgaverne ved overarbejde, eller også må det gå ud over den servicedækning, som vi forventer. Alene for post- og telegrafvæsenet betyder det, at der skal ansættes vel 1.000 mere, hvis arbejdet skulle kunne klares på samme måde som nu. Jeg taler ikke her for en stærk forøgelse af de tjenestemandsansatte, jeg taler kun om, at man blot ved at løfte

låget lidt på ansættelsesstoppet ikke alene kan klare arbejdet og servicedækningen effektivt, men samtidig kan spare mange millioner kroner i understøttelse.

Det ser jo mærkeligt ud, at f. eks. arbejdsformidlingskontoret i Århus i realiteten fra den 1. december får en personale-reduktion på 9 fuldtidsbeskæftigede funktionærer, samtidig med at dette kontor nu ikke blot skal varetage 400-500 arbejdsløses interesser, men over 3.000 arbejdsløses interesser i Århusområdet. Hvordan rimer en sådan personalepolitik med de stærkt forøgede arbejdsopgaver? Det er også kendt, og det er en kendsgerning, at mange statskontorer i dag sukker under ansættelsesstoppet. Jeg tror, det vil hævne sig i arbejdsydelsen. Vigtige opgaver lægges hen til senere, og det er ikke nogen særlig betryggende sagsbehandling, der befordres ad den vej. Jeg håber, det vil gøre indtryk på regeringen, og at den vil handle derefter her og nu.

Må jeg så komme med et par bemærkninger foranlediget af en artikel, der var i Politiken i går vedrørende funktionærskedigelsesne på B & W. Det er en artikel i stort udstyr, hvor to fremtrædende kommunistiske tillidsmænd har udtalt sig om situationen på B & W. Jeg synes, at netop på baggrund af den mørke situation for store funktionærgrupper gjaldt det om, at man inden for lønmodtagergrupperne holdt sammen, og derfor overraskes man jo noget ved at se en sådan form for, hvad skal vi sige, forståelse af andre lønmodtagergruppers forhold markeret, som det sker her, bl. a. fra fællestillidsmanden på B & W. Han siger her ifølge Politikens reportage:

„Jeg tror, det er en rigtig beslutning. Der er grund til at være optimister nu. Desværre kommer vi til at opleve mange sørgelige skæbner blandt funktionærerne, men dem har vi i mange år haft for mange af.“

Jeg kan ikke tilslutte mig en sådan form for solidaritet, men det er der altså åbenbart fremtrædende kommunister der kan.